

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XII. De schismate Cluniacensi per Pontium qui abbas fuerat concitato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

utrumque eius humerum supposui, atque
 ut secundum eam quam in ipso cogno-
 scebam gratiam, fratribus suis aliquantu-
 lum ab inuicem semotis, labore suo pro-
 ficeret, prouidi. In hoc statu, aliquanto
 tempore decurso, postquam certa & uti-
 lis causa exegit, dato ei apud Cluniacum
 ordinis successore, ad sancti Martini mo-
 nasterium, ut prius regendum, eum re-
 misi.

*De schismate Cluniacensi per Pontium,
 qui Abbas fuerat, concitato.*

CAP. XII.

DE HINC non plenis, ut mihi
 videtur, duobus annis trāfactis,
 insurrexit nota illa contra Chri-
 sti nauiculam, hoc est Cluniacensem
 ecclesiam, horrenda tempestas & velut
 ciuile bellum in republica nostra, ubique
 terrarum exarsit. Quod ne priores carpo-
 re videar, quantum ad præsentem mate-
 riam pertinet, succinctè describo. Domi-
 nus enim Pontius Cluniacensis post san-
 ctum patrem Hugonem, nullo interie-
 cto Abbate successor eiusdem patris vlti-
 mo tempore, de monasterio sancti Pon-
 tij Cluniacum veniens, noua facta pro-
 fessione, more talium de alijs, vel de alie-
 nis

nis monasterijs venientium, Cluniacensis monachus factus est. Hic valde iuuenis, à fratribus Cluniacensibus spe bonæ indolis eius inductis, in Abbatem electus magno illi & famoso viro, iam dicto patri Hugoni successit. Qui primis assumptionis suæ annis, satis modeste ac sobriè conuersatus, procedente tempore mores mutauit, & multis ac diuersis casibus vel causis, fratrum penè vniuersorū animos, exasperando, eos paulatim contra se concitauit. Dissidentes illi ab eo, & quod multa mobilitate vel leuitate animi, nullis bonorum consilijs acquiescendo, vt dicebant, res monasterij perfundaret, inter se nunc pauci, nunc plurimi, tandem penè vniuersi murmurabāt. Mansit tamen res aliquam diu tecta inter eos, nec ad aures secularium per decennium ferè peruenit. Prorupit tandem consque lis occultata diu, vt non solum ad circumpositos, sed insuper ad remotissimos quoque huius dissensionis malum pertingeret, & ipsas summi Pontificis, ac Romane curiæ aures impleret. His rumoribus Dominus Pontius prouocatus indignationis impetum, quem in alios fortassis deriuare debuerat, in seipsum retorlit, & Romam velut præcipiti cursu adiens,

adie
solu
ora
regi
mo
ma
Vie
Pap
tij
tio
pe
cu
ab
pe
ma
pe
pe
qu
eli
pi
to
vi
re
ast
Et
ne
bu
in
m

adiens, vt curæ pastoralis solitudine solueretur, Dominum Papam instantet orauit. Præerat tunc Romanæ Ecclesiæ, regij sanguinis nobilitate insignis, sed moribus, probitate, ac liberalis animi magnificentia longè insignior, qui prius Viennensi Ecclesiæ præfuerat, Calixtus Papa secundus. Is in primis, Abbatis Pontij voluntati & petitioni, omnis exhortationis nisu resistens, postquam cum non posse deflecti à proposito vidit, ab omni cura Cluniacensis Ecclesiæ, vt postulabat absolut. Absolutus inde, eiusdem Papæ permissione Apuliam petijt, indeque mari transmissio Hierosolymam, semper, vt proposuerat, ibidem mansurus, peruenit. Papa fratribus Cluniacensibus, quod factum est, mandās vt sibi patrem eligerent, auctoritate Apostolica præcepit. Illi post præceptum accepto consilio, totius religionis, ac religiosæ opinionis, virum Marciniacensium sororum Priorem, venerabilem Hugonem, sibi pari assensu in Abbatem eligunt. Suscepit sanctus ille, licet valde renitens quod imponebatur, sed vix quinque elapsis mensibus, ex hac luce migravit, & sic lōga eius in sancta conuersatione vita meruerat, vt meritò creditur, ad meliora transiit.

Fra-

Fratres & isto ita subtracto, nouę electioni diem statuunt, proximis quibusque & remotis, vt ad diem statutum conueniant, indicunt. Congregatur cum quibusdam Episcopis & Abbatibus, multus monachorum populus, & in octauis assumptionis beatę Virginis, vtinam sibi melius consulentes, in presentium scriptorem conueniunt. Mandant iam dicto Papę huius suę electionis assensum, & ab eo rescriptum, hoc quod fecerant, confirmans, suscipiunt. Mansit deinde aliquot annis res Cluniacensis in pace, & velut sepultis prioribus malis, optimo quietis ac bonorum prouentuum successu florebat. Tandem iam dictus Pontius transmarinę habitationis pertæsus, rediens ab oriente, occidenti tenebras cõtra morem inuexit. Qui vt Italiam attingit, diuertere Romam nolens, in Rauennatum partibus, hoc est in Episcopatu Taruisiano, sedem sibi cõstituit. Ibi monasteriolo constructo, paruoque in eo tẽpore demoratus Gallias repetijt. Explorata demum absentia mea, nam fortẽ tũc in secundę Aquitanie partibus Cluniacensibus negocijs insistebam, fingens se Cluniacum nolle venire, paulatim tamẽ appropinquabat. Dehinc quibusdã fugiti.

gitiuorum sibi adiunctis, armisque vulgariis quos sibi ascuerat constipatus, Cluniacensibus portis improuisus aduenit, quibus effractis & venerabili sene Bernardo Priore, fratribusque alijs vbi vbi dispersis, cum promiscua illa armatorum multitudine, ipsis quoque mulieribus irruentibus claustrum ingressus est. Ingressus occupat statim omnia, & eos quos reperit minis, terroribus, ac tormentis in suæ fidelitatis cogit sacramenta iurare. Nolentes aut expellit, aut duro carceri mancipat. Conuertit statim manum ad sacra, & aureas cruces, aureas tabulas, aurea candelabra, aurea thuribula, & queque alia multa & multi ponderis vasa inuasit. Rapit & ipsos calices maximè sacros, nec thecis vel scrinijs aureis siue argenteis, multorum martyrum ac sanctorum ossa continentibus parcat. Constat ex his & similibus auri pondus immensum, & eo circumpositos milites vel quoslibet auri cupidos ad bellum raptores inuitat. His protectus circumpositas monasterij villas & castra inuadit, ac sibi barbarico more religiosa loca subdere molies, ignibus, & ferro quæ potest cuncta consumit. Abstinet à nulla bellorum specie, rapinis rerum, cædibus hominum, per
condit-

conductos sacro auro auro milites vbiq;
deleuit. Consumitur ab ipso initio qua-
dragesimæ vsque ad Kalendas octobris,
tota in huiusmodi prælijs æstas, nec sal-
tem paucis diebus à tanta malorum ca-
lamitate respirat. Manebat iam dictus
Bernardus Prior, & nobiles religiosi ac
magni viri extra Cluniacum vbi poterāt,
& in locis tutioribus, à tantorum incur-
su hostium, sese pro viribus defensabant.
Sic in sancta illa & famosissima Clunia-
censi domo, occulto sed iusto Dei iudi-
cio, sathan ad tempus laxatus furebat.
Sed iuxta librum beati Iob, qui fecit eū,
applicuit gladium eius, & congruum tā-
tis malis finem, breui imposuit.

*De sine scandali Cluniacensis, & sapien-
tia Domini Matthæi.*

CAPVT XIII.

DECESSERAT iam è vita supra-
scriptus venerandus Papa Calix-
tus, nec se inferiorem Papam
Honorium acceperat successorem. Hic
tantæ Ecclesiæ tantos tumultus audiēs,
misso de latere suo Legato, Domino sci-
licet Petro Cardinali; Pontium & Pon-
tianos, qui tunc sic vocabantur, omnes,
adiuncto sibi Lugdunensi primate Hū-
baldo,